

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

DIRECTOR: VASILE TODI

REDACTOR-ȘEF: ȘTEFAN TARJOC

Din ciclul "ROMÂNIA NESCHIMBATĂ"

ACEȘTI NETREBNICI CARE NE CONDUC

Ce caută aceste elemente nesănatoase în viața publică a statului? Ce caută acești oameni care pe calea statului voiesc să câștige avere și onori, pe când statul nu este nicaieri altceva decât organizarea cea mai simplă posibilă a nevoilor omenești? Ce sunt aceste păpuși care doresc a trai fără muncă, fără știință, fără avere moștenită, cumulând câte trei, patru însărcinări publice dintre care n-ar putea să împlinescă nici pe una în deplina conștiință? Ce căuta d. X profesor de universitate, care nu știe a scrie un șir de limbă românească, care n-are atâtea cunoștințe pozitive pe câte are un învățător de clase primare din țările

vecine și care, cu toate acestea, pretinde a fi mare politic și om de stat?

Ce caută? Vom spune noi ce caută.

Legile noastre sunt străine; ele sunt făcute pentru un stadiu de evoluțiune socială care în Franța a fost, la noi n-a fost încă. Am făcut strane în biserica naționalității noastre, neavând destui notabili pentru ele, am durat scaune care trebuiau umplute. Nefiind oameni vrednici, care să constituie clasa de mijloc, le-au umplut caraghioșii și haimanalele, oamenii a caror muncă și inteligență nu plătește un ban roșu, stărpiturile, plebea intelectuală și morală. Arionii de tot so-

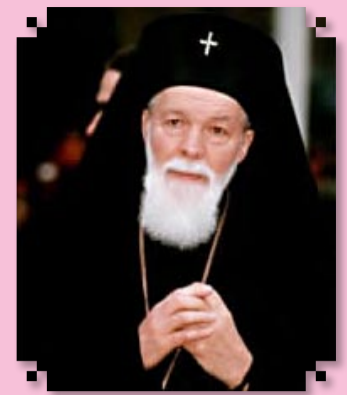
CONSTATAREA LUNII

Bătrânețea poate fi timpul fericirii noastre .
Când animalul a murit sau e aproape mort
rămân numai omul și sufletul.
Borges, "Elogiul umbrei"

iu, oamenii care riscă tot pentru că n-au ce pierde, tot ce-i mai de rând și mai înjosit în orașele poporului românesc. Căci, din nefericire, poporul nostru stă pe muchia ce desparte trei civilizații deosebite: cea slavă, cea occidentală și cea asiatică și toate lepădăturile Orientului și Occidentului, grecești, jidovești, bulgarești, se grămădesc în orașele noastre, iar copiii acestor

(continuare în pag. 2)

Mihai EMINESCU
(Articol publicat în "Timpul" - 1877)

„...Mie mi-ați făcut”

Au dreptate și aceia care atrag atenția asupra atâtor alte laturi ale vieții. Ei cer să ne preocupăm de nevoile existenței zilnice acum când atâția din semenii noștri n-au ce mânca, n-au cu ce se îmbrăca, n-au cu ce se încălzi. Iisus Mântuitorul El însuși se arată foarte grijuliu în legătură cu toate aceste laturi ale vieții, El care s-a identificat cu cei flămânzi, însetați, goi, fără adăpost, întemnițați: „...întrucât ați venit în ajutorul unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie mi-ați făcut” (Matei 25,40). Pe bună dreptate, problemele acestea trebuie să ne stea pururea în atenție și, ca buni următori ai lui Hristos, avem datoria să contribuim la îmbunătățirea condițiilor de viață ale oamenilor.

✠ NICOLAE
Mitropolitul Banatului

Poezii ai tuturor vremurilor

Spiridon POPESCU

Doamne, dacă-mi ești prieten,
Cum te lauzi la toți sfinții,
Dă-i în scris poruncă morții
Să-mi ia calul, nu părinții.

Doamne, dacă-mi ești prieten,
N-asculta de toți zurluii,

Dă-i în scris poruncă morții
Să-mi ia calul, nu copiii.

Doamne, dacă-mi ești prieten,
Nu-mi mai otrăvi ursita,
Dă-i în scris poruncă morții
Să-mi ia calul, nu iubita.

Doamne, dacă-mi ești prieten

Doamne, dacă-mi ești prieten,
Cum susții în gura mare,
Moaie-ți tocul în cerneală
Și-nainte de culcare

Dă-i în scris poruncă morții,
Când și-o ascuți pumnalul,
Să-l înfigă-n mine, Doamne,
Și să lase-n viață calul.

“ODIHNIND” ÎN BIBLIOTECĂ

Una, poate chiar pricipala calitate a evreilor, este aderența extraordinară la informație. Ce nu a reușit Napoleon din vânzolela câmpurilor de bătaie, a reușit un om din fotoliul de acasă, utilizând în asemenea fel o informație încât, la scurt timp, s-a văzut pricopsit cu Anglia la picioare. Capul ramurii britanice a familiei Rothschild, Nathan, îl urmărea - prin agenții săi - pe 18 iunie 1815, pe Napoleon, luptând cu disperare să-și salveze armata din înclăștarea presantă a atacului britanic cu dublă învăluire. Unul din cei trimiși să privească teatrul de luptă, convins fiind de victoria Lordului Wellington i-a adus lui Nathan Rothschild știrea cu 20 de ore înainte ca ea să ajungă la Londra. Nathan a răspândit zvonul către Bursa Londoneză, cum că Napole-

Clément-Auguste Andrieux, "Bătălia de la Waterloo" - 1852, Muzeul Național Versailles

on a câștigat. Brusc, acțiunile au scăzut cu 98% și Rothschild a fost capabil să cumpere întreaga economie britanică, pe nimic. Câțiva penny pe o liră. Când vestea înfrângerii lui Napoleon a ajuns la Londra, acțiunile au crescut. Anglia era liderul de necontestat al Europei, iar Rothschild, conducea Anglia...

Interesantă perspectiva apropiată a Pământului în viziunea lui Alex Jones: în viitorul nu prea îndepărtat, Pământul va fi dominat de un guvern mondial puternic. Până aici, nimic nou, numai că odată libere, națiunile vor fi sclavele voinței unei elite. Nici până aici nu-i cutremurător, decât cu prostul la câștig, mai bine cu elita la pagubă - unde mai pui că proștii noștri sunt atât

(continuare în pag. 2)

Vasile TODI

ANUL XVI
NR. 2 (192)

FEBRUARIE
FĂURAR

Tel. 0721.935.392 Fax: 021.519.9551
WWW.MAGAZINMR.RO MAGAZINMR@YAHOO.COM

ISSN:
1453-2700

2010

Sub pretext că ni s-a condiționat intrarea în U.E. de privatizarea în favoarea fostelor IMPERII, a PETROM-ului, a BCR-ului și a altor „găuri negre” ca SIDEX Galați, COMTIM etc... s-au înstrăinat mare parte din firmele cele mai profitabile din țară, lăsate în haos ca să se vândă pe nimic.

Au mai rămas puține de dat...aurul, uraniul, energia nuclear-electrică, hidroelectrică, pădurile câte au mai rămas, fabricile de medicamente, câteva șantiere navale, așa ca ROMTELECOM-ul să le dăm aproape gratis.

În țară avem circa 18 zăcăminte auro-argentifere, din care cel de la Roșia Montană (foto - galeriile de mină auriferă) e cel mai mare din Europa, având sute de tone de aur evaluat la partea ce ar fi fost convenit României în valoare de 2 miliarde euro (evaluat la 22 dolari unci de aur), față de valoarea actuală de peste 100 miliarde euro (la 1125 de dolari unci de aur-la prețul actual). Doar prin prelucrarea sterilului de la exploatarea precedente se poate obține cele două miliarde euro ce reveneau țării noastre. Unde mai punem faptul că acest zăcămintă mai conține uraniu și titan, de valori incalculabile iar în caz

de aprobare a exploatarea prin metoda cu cianuri, pe lângă degradarea mediului pentru sute de ani în perimetrul afectat, vom fi obligați să mai plătim daune celor afectați, din zonă și de peste hotare, zeci de ani, până la dispariția efectelor. Așa că străinii își vor lua minereurile și ne vor lăsa cu ponoasele.

Nu e de mirare că se bat pe acest zăcămintă de sute de miliarde euro cele mai mari concerne multinaționale, iar după ce vor pune mâna pe acest zăcămintă, vor urma și celelalte zăcămintă mai mici, deci mai ușor de capturat.

Cum am putea lămuri pe actualii conducători de la guvernare să nu mai dea pe nimic averea țării că o să-i blesteme copiii și nepoții noștri, dacă noi nu avem nici măcar curajul să ridicăm mâna ?

Dr. ec. Ștefan TARJOC

“ODIHNIND” ÎN BIBLIOTECĂ

(urmăre din pag. 1)

de hoți, că nu mai ai nici ce fura cu ei. Ce ar trebui să ne dea de gândit însă, este avertizarea că țările vor aparține în curând trecutului. Și ce ar trebui să ne sperie e că aproape 80% din populația Pământului va fi eliminată. Rămășițele unei, odată libere, umanități vor fi forțate să locuiască în interiorul unor orașe super controlate ca niște închisori compacte. Călătoriile vor fi restricționate, superautostrăzi vor lega megaorașele și vor ține populația să nu patrundă în zone neautorizate. Nici o activitate umană nu va fi privată. Supercomputerele inteligenței artificiale vor înregistra și categorisi fiecare acțiune. O planetă închisoare dominată de o gașcă nemiloasă de maniaci ai controlului, a căror putere nu va putea fi contestată. Aceasta este viziunea elitei globale. Vom muri și vom vedea!

Nu mai rețin pe cine l-am auzit vorbind despre cel pe care Marin Preda îl socotea un geniu, astfel: "Ciudățeniile shakespeareianului Ilie Moromete, un fel de rege Lear teleormănean, lucid, viclen și aspru." Mare-i grădina Ta Doamne...

Din ciclul "ROMÂNIA NESCHIMBATĂ"

ACEȘTI NETREBNICI CARE NE CONDUC

(urmăre din pag. 1)

lepădături sunt liberalii noștri. Și, când lovești în ei, zic că lovești în tot ce-i românesc și că esti rău român...

Liberalii sunt smântâna și temelul României, noi suntem niște rămășițe din vechile populațiuni autohtone, care nu merită să fie băgate în seamă. De! iertați-ne, boieri Ario-nești și Caradești, că ni s-a părut și nouă, biet, că trăim în țara noastră și avem de zis o vorbă. Iertați-ne pentru că nu băgasem de seamă că suntem în Bulgaria, iertați-ne apoi că n-am voit să ne batem pentru bieții greci și bulgari.

Dar acum, de ne veți fi iertat sau nu, să stăm de vorbă gospodărește și să vă întrebăm ce poftiți d-voastră? Și, ca să știm că aveți dreptul de a pretinde, să întrebăm ce produceți? Arătați-ne în Adunările d-voastră pe reprezentanții capitaliilor și fabricelor mari, pe reprezentanții clasei de mijloc care să se deosebească de fabrica de mofturi ale „Telegrafului”, și ale „Românului” și de fabrica d-voastră de palavre din Dealul Mitropoliei?...

Ciudată țară, într-adevăr! Pe cei mai mulți din acești domni statul i-a crescut, adică i-a hranit prin internate, ca după aceea să-și câștige, printr-un meșteșug cinstit, pâinea de toate zilele.

Dar statul a ajuns la un rezultat cu totul contrar. După ce acești domni și-au mântuit așa-numitele studii, vin iar la stat și cer să-i căpătuiască, adică să-i hrănească până la sfârșitul vieții. Dar nu-i numai atâta.

Domnia lor vor să facă pe boierii. 3-4-500 de franci pe lună nu-i liniștesc și nu-i fac să se puie pe muncă pentru a deveni folositori nației de pe spinarea căreia trăiesc. Sunt născuți pentru lucruri mai înalte, pentru deputății, ministerii, ambasade, catedre de universitate, scaune în Academie, tot lucruri mari la care cinstiții lor părinți, care vindeau bragă și rahat cu apă rece sau umblau cu patrafirul și sfistocul din casă-n casă, nici nu visaseră și nici n-aveau dreptul să viseze, căci nu dăduseră naștere unor feți-frumoși cu stele-n frunte, ci unor băieți groși la ceafă și târzi la minte, de rând, adesea foarte de rând.

Căci, din două una: sau acești oameni sunt toți genii și, prin „calitatea” muncii lor intelectuale, merită locul pe care-l ocupă, sau, neproducând nici o valoare, nereprezentând nici un interes general decât pe al stomacului lor propriu, trebuie reîmpinși în întunericul ce li se cuvine.

Țărani? Nu sunt. Proprietari nu, învațați nici cât negrul sub unghie, fabricanți - numai de palavre, meseriași nu, breaslă cinstită n-au, ce sunt dar? Uzurpatori, demagogi, capete deșarte, leneși care trăiesc din sudoarea poporului fără a o compensa prin nimic, ciocoi boieroși și fudui, mult mai înfumurați decât coborătorii din neamurile cele mai vechi ale țării.

De acolo pizma cumplită pe care o nutresc aceste nulități pentru orice scânteie de merit adevărat și goana înverșunată asupra elementelor intelectuale sănătoase ale țării, pentru ca, în momentul în care s-ar desmetici din beția lor de cuvinte, s-ar mântui cu domnia demagogilor.

Într-adevăr, cum li s-ar deschide oamenilor ochii când unul le-ar zice: „Ia stați, oameni buni! Voi plătiți profesori care nici vă învață copiii, nici carte știu; plătiți judecători nedrepti și administratori care vă fură, căci nici unuia dintr-înșii nu-i ajunge leafa. Și aceștia vă amețesc cu vorbe și vă îmbată cu apă rece. Apoi ei toți poruncesc și nimeni n-ascultă.

Nefiind stăpân care să-i ție în frâu, ei își fac mendrele și vă sărăcesc, creându-și locuri și locușoare, deputății, primării, comisii și multe altele pe care voi le plătiți peșin, pe când ei nu vă dau nimic, absolut nimic în schimb, ci din contră vă mai și dezbracă, după ce voi i-ați înțolit. N-ar fi mai bine ca să stapânească cei ce n-au nevoie de averile voastre, având pe ale lor proprii? Sau cel puțin oameni care, prin mintea lor bine așezată, vă plătesc ce voi cheltuiți cu dânsii?

De aceea, alungați turma acestor netrebnici care nu muncesc nimic și n-au nimic și vor să trăiască ca oamenii cei mai bogați, nu știu nimic și vreau să vă învețe copiii, și n-au destulă minte pentru a se economisi pe sine și voiesc să vă economisească pe voi toți.

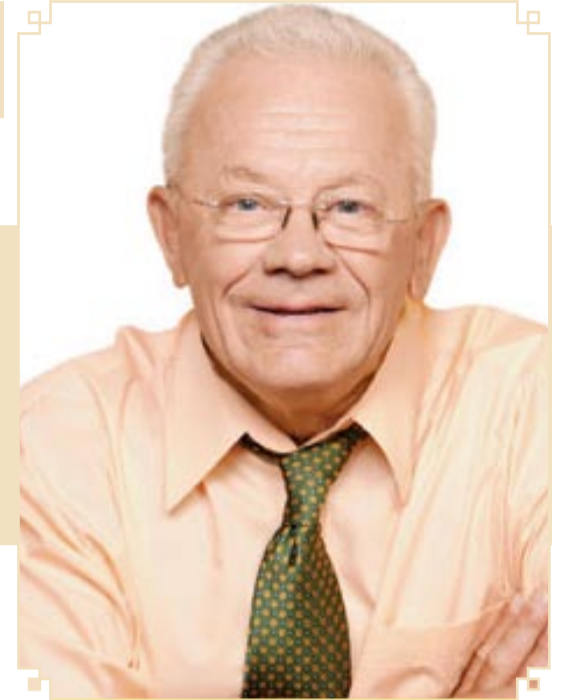

DIALOG ÎN ZIG-ZAG

“Când capeți un răspuns, te << luminezi >>. Când pui o întrebare, în schimb, luminezi lucrurile.”
Constantin NOICA

Zi înaltă, sprijinită de bucuria întâlnirii cu un mare artist; un artist discret ca o chelțuială de țaran ardelean. Un om chibzuit, care a trăit și trăiește ca un gospodar; model neprețuit la vreme de colegii săi care, după ce s-au scaldat toată tinerețea în sudorile belșugului, își etalează azi, pe la ferestrele televiziunilor, decrepitudinea. Valentin Uritescu, maestrul Valentin Uritescu, face parte din acea fracțiune rară de artiști care suspină sub vreme, dar nu se încovoie. Un bărbat discret ca umbra de clopotniță și un interlocutor căruia îi inspiră repugnant, vorbele care merg de-a-nădăratelea. Am stat cu domnia sa, ceasuri bune, străjuind reciproc respectul dialogului, iar o parte din gândurile sale s-au statornicit în slovele de mai jos.

V. Uritescu

Stăm de vorbă maestre, în chiar ziua Sfântului Simeon, ruda Domnului...

După Duminica Tomii.

Așa este.

Vezi că știu?

Sunteți un om credincios.

Da, eu cred într-un Dumnezeu. Nimic în lumea asta nu este întâmplator. Cred în Dumnezeu, nu în moș cu barbă, în Dumnezeul pe care nici nu pot să-l descriu.

Nici nu este nevoie și nici cu puțință, pentru că Dumnezeu este mai mare decât infinitul, spunea Monseniorul Vladimir Ghika.

Frumos!

Așa spunea...

Dar eu nu l-am întâlnit pe Dumnezeu până acum. Dar îl caut, îl caut în continuare. Mă bucur că mă ați întrebat, eu am și scris ceva privind această întrebare. Credința, presupune o adevărată totală, fără nici un fel de logică, fără niciun fel de verificare a faptelor.

Nu!

Nu?

Nu, pentru ca atunci vorbim de habotnicie, de o scrupulozitate exagerată a prescripțiilor ei.

Păi aia-i, ca-i habotnicie și eu nu pot crede în treaba asta. Tatăl meu, muncitor la Cugir, a fost de puține ori la biserică, și a murit la 88 de ani în Vinerea Mare. Și vezi tu, n-am putut să-i fac pomană, ca în Vinerea Mare era postul cel mai negru. Dar lumea spunea ca s-a dus drept în rai.

Și dumneavoastră ce credeți?

Ei, nu cred eu ca tata s-a dus chiar drept în rai.

Unde e viața veșnică.

Ei, vezi, mie chestia asta cu viața veșnică mi se pare de o plictiseală îngrozitoare. Și mai am multe treburi din astea.

Să le lăsăm pentru viața veșnică.

Ca bine zici.

Dumneavoastră sunteți parte din acei rari artiști, care nu rănesc prin vanitate. De unde această modestie blajină?

Nu știu dacă sunt modest, dar nu cunosc câteva sentimente.

Cum ar fi?

Nu cunosc invidia și cum foarte exact ai observat, nu sunt deloc, dar deloc vanitos. Fiul meu, însă, e.

Ingaduiți maestre să vă însoțesc la izvoare?

Frumos ai spus. Ei, află că eu vin dintr-un loc pe care eu l-am numit cel mai frumos de pe pământ.

Excepția care relevă.

Chiar e foarte frumos.

Acolo a înmugurit opțiunea?

Pentru teatru?

Da.

Dar eu nu am vrut să mă fac actor.

Nu?

Nu! Eu am vrut să mă fac sportiv.

Sportiv?

De ce te miri? Eu am fost campion național la slalom uriaș. Drumul meu spre teatru l-a ales tata.

Și cine v-a remarcat?

Cojar. Dar știi cum? Cojar și comisia, la poeziile mele de dramă, râdeau de se prăpădeau. Atunci m-a întrebat Cojar: "De unde vii tu măi băiete?"

Dintr-o grădină primordială.

Da, de acolo veneam și când am început să le vorbesc despre despre boii lui moșu, cum dormeam eu în iesle m-a podidit plânsul.

Povestirea era în programa de admitere?

Da, era, și omul ăla Cojar îmi zice: "Mă, am așa o presimțire, că tu ai să fii studentul meu".

Numele satului?

Câmpul Pâinii, de lângă Cugir.

După 1989, s-a schimbat viața actorului în România?

S-a schimbat.

În bine sau în rău?

Sub Ceaușescu, oamenii veneau la teatru, cu căciuli în cap, dar veneau. După revoluție, interesant, s-au îndepărtat de teatru nu spectatorii, ci o mare parte a celor care îl joacă. O sumedenie de artiști se duc spre vulgaritate.

Un tată - lăcătuș mecanic la Cugir, controlează admirabil mesajul intuiției și așează pașii feciorului pe drumul-teatrului. Există drumul-robilor și iată că există și drumul-teatrului. Nu v-a ispitit zarea întoarcerii?

Nu! Nu a fost nici o clipă, eu sunt ardelean. Nu zic că vreau să mor pe scenă, nu, eu vreau să mor ca fermier. Actorii sunt oameni, nu se deosebesc prin nimic de ceilalți. Îmi repugnă cei pe care îi aud spunând: "Mama mea era moartă și eu am venit la teatru să joc." Dacă mie mi s-ar întâmpla așa ceva, eu nu aș juca. Teatrul pentru mine este la fel ca orice meserie.

Care este dușmanul actorului?

Acela care este pentru fiecare om, adică: letargia, inactivitatea, lenea.

Pe scena orașului în care stăm noi de vorbă, au încântat mari actori, unii dintre ei având chiar titlul de distincție - artist emerit. Cunoașteți astăzi un nume de slujitor al scenei timișorene?

Nu.

Nu sunteți singur.

Am cunoscut, în schimb, un regizor de aici de la teatrul din Timișoara, care a venit la București să pună în scenă o piesă. Regizor cu care am avut mari probleme, motiv pentru care nici nu vreau să-i amintesc numele.

Ca unul care cunosc actori și dincoace de scenă, sunt neplăcut surprins să constat că mai bine de 90% din actorii tineri au cultura personajelor interpretate. Ce se întâmplă?

Se întâmplă următorul lucru: Vasile, în foarte multe orașe din țară există institute de teatru, până și în Târgoviște. Este o mare greșală, italienii și nu numai, au dovedit că poți să joci teatru fără facultate și încă foarte bine, ori aceste așa zise

facultăți de teatru nu numai că nu fac bine, dar pot face rău. Apoi, ei termină anii de școală și nu au unde să se angajeze. În foarte multe teatre din țară, în foarte multe, se face... foamea!

Ăștia maestre, s-au născut maneliști și vor muri telenoveliști.

Asta cu telenovelele e mare dandana.

Ați remarcat, de la înălțimea experienței, pe cineva, tânăr, care să se implice în teatru, altfel decât într-o luptă donquijotească?

Pe nici unul.

Farsele, mișculanțele cum spun bănașii v-au atras?

Nu, mie nu-mi plac farsele.

Ați vorbit de "foamea" din teatrele românești de azi. Dumnevoastră cum o duceți cu sănătatea financiară?

Bine, după revoluție, eu am câștigat și 200 de milioane pentru un rol.

Și înainte?

Și înainte. Eu am jucat în foarte multe filme și eram foarte bine plătit.

Eu sunt aromân.

Mi-am dat seama.

Ce aveți cu Ion Caramitru?

Eu cu Caramitru am o problemă pe care nu pot să v-o spun.

Maestre, nu îmi plac jurnaliștii care "concep interviul ca pe un soi de interogatoriu detectivistic în care, teoretic, ar exista un justițiar de-o parte și un vinovat de cealaltă parte", dar nu rezist ispitei...

O problemă legată de o femeie.

Carevasăzică o chestiune celestă. Dar nu are și o parte mai îndigenă?

După revoluție, Caramitru era directorul teatrului Bulandra și atunci a venit o propunere din partea Teatrului Național, a lui Ovidiu Iuliu Moldovan și a unui regizor - tot ardelean - care acum o duce rău de tot săracul, să vin să fac un rol acolo. Popa Păcală din Avram Iancu. Și eu m-am dus la Caramitru să-l rog să mă lase să joc la "Național" și el mi-a zis: "Cât timp ești actor la Bulandra, nu ai ce căuta la "Național". M-am dus la aia și le-am spus: "Caramitru nu-mi dă drumul" și aia mă întreabă: "Dar tu nu vrei să vii la noi la teatru?". "Să mă gândesc", am zis eu și am plecat la Caramitru să-mi dea transferul. Și el refuză să îmi dea transferul la care eu îi zic: "Dacă nu îmi dai transferul, să știi că am să spun la toată lumea ce sa întâmplat." El zice: "Bă, ești ca birjarul". Eu: "Măi, îmi dai transferul sau nu mi-l dai?"

Și vi l-a dat?

Da, dar nu a uitat!

Și?

Și nu am primit UNITER-ul, nici pentru cea mai bună creație a mea.

Maestre Valentin Uritescu, titanul din Skien, Ibsen, se arată convins în piesa sa "Un dușman al poporului", că "cel mai puternic om din lume este cel care este mai mult singur." Cât de "puternic" este un artist?

Cam singur, foarte singur, dar pentru mine singurătatea înseamnă putere. Altfel, m-ar fi învins demult boala cu care mă lupt de 30 de ani.

Scrisorile călugăriței portugheze

Puține texte au avut parte de atâtea procese de paternitate ca scrisorile baroce ale călugăriței portugheze. Pentru că Mariana Alcoforado intrase de tânără în rândul franciscanelor de la Covento de Nosa Senhora da Conceição din Beja, și pentru că scrisorile ei ard de dragoste lumească pentru un ofițer francez, ar fi fost mult mai bine ca nici ele și nici măicuța îndrăgostită să nu fi existat. Nu puțini sunt, așadar, exegeții care susțin că epistolele, oricât de vii ar părea, sunt de fapt texte închipuite de Gabriel Joseph de La Vergne, scriitor care a trăit între anii 1628-1685.

Numele Marianei nu e, însă, închipuit. El e înscris în arhivele mănăstirii din Beja, împreună cu date de stare civilă cât se poate de reale: Alcoforado s-a născut pe 2 aprilie 1640 și a murit pe 28 iulie 1723. Se spune despre ea că a fost trimisă la mănăstire de tatăl ei, rămas văduv, pentru a o feri de tentații și pentru a-i asigura o educație potrivită și un trai tihnit în lăcașul prosper al franciscanelor. Destinatarul scrisorii era Nâel

Bouton, Marquis de Chamilly, ofițer în armata franceză și mai târziu mareșal, pe care Mariana l-a întâlnit pe când avea douăzeci și cinci de ani. Marchizul ajunsese în Beja pentru a servi la reorganizarea trupelor portugheze, după ce revoluția din 1640 adusese Portugalia pe picior de război cu Spania.

Istoriile presupun că fratele Marianei, care era soldat, i l-ar fi prezentat fetei pe Chamilly și, ținând cont de faptul că vizitele erau îngăduite la o mănăstire, celor doi nu le-a stat împotriva decât blamul general, care s-a și abătut asupra lor după ce idila a fost dată în vileag. Scandalul care a urmat nu numai că a sugrumat una dintre cele mai nefericite dintre iubirile imposibile ale tuturor timpurilor, dar a aruncat-o pe tânăra măicuță într-un chin despre care se spune că doar moartea i-a pus capăt, ani buni după brutala despărțire. Marchizul a plecat în Franța, iar Alcoforado a scris unele dintre cele mai sfâșietoare epistole de dragoste din câte se cunosc. Rămase, evident, fără răspuns.

Prima scrisoare

Dată, dragostea mea, ce nemăsurată ți-a fost ne-săbuița! Suflet nefericit! Ai fost trădat și m-ai trădat lăsându-mă să mă hrănesc cu speranțe deșarte! O pasiune care nădăjduiai că-ți va oferi atâta desfătare te-aruncă acum în cea mai neagră deznădejde ce nu se poate măsura decât prin cruzimea absenței pe care a pricinuit-o. Cum?

Dar această despărțire căreia suferința mea, oricât s-ar strădui de mult, nu-i poate da un nume atât de dureros mă va lipsi pentru totdeauna de acești ochi în care vedeam atât de multă iubire și care m-au făcut să cunosc emoții care mă umpleau de fericire, care-mi țineau loc de frig și de cald, de foame și de sete și care mi-erău de-ajuns. Din nefericire, ochii mei pierd singura lumină care le dădea strălucire; le rămân doar lacrimile, și eu care nu i-am folosit decât pentru a plânge fără încetare de când am aflat că ai hotărât să mă părăsești! Cât de greu de îndurat este totul! Mă doare atât de tare încât cred că voi muri curând! Și, cu toate astea, mi se pare că am o anumită atracție față de nefericirea pe care tu, tu singur mi-o pricinuiiești. Viața mea ți-a aparținut din momentul în care te-am văzut întâia oară, și ce fericire mă cuprinde știind că mi-am sacrificat-o astfel! De nenumărate ori pe zi îndrept spre tine suspinele mele, ele te caută oriunde, peste tot! Dar când se-ntorc, tot ce-mi aduc în schimbul atâtor frământări e acest crud reproș, care mă aruncă pradă nefericirii mele și care poate îndura că mă amăgesc întruna și care-mi repetă mereu: încetează, încetează, biată Mariana, să te chinui zădarnic, încetează să mai cauți un iubit pe care nu-l vei revedea niciodată; care a străbătut pământul în lung și-n lat ca să fugă de tine, care trăiește în Franța în

mijlocul petrecerilor și care nu se gândește nici o clipă la suferința ta, căruia nu-i pasă de aceste chinuri pentru care nu-ți poartă nici o recunoștință.

Dar iată că nu pot să te judec atât de

aspru, îți găsesc tot felul de justificări. Nu pot să-mi închipui că m-ai uitat. Nu sunt destul de nefericită și fără să mă las să sufăr atât din pricina unor false bănuieli? Și de ce aș încerca să uit toate încercările tale de a-mi dovedi iubirea? Am fost atât de fermecată de străduințele tale, încât aș fi de-a dreptul ingrată dacă nu te-aș iubi cu același delir stărnit de Pasiunea mea, ca atunci când îmi răspundeai cu aceeași patimă. Cum e oare posibil ca amintirea unor momente atât de plăcute să provoace în mine o suferință atât de mare? Și se poate ca, în ciuda naturii lor, să-mi frângă inima? Dar vai, ultima ta scrisoare a adus-o în-

tr-o curioasă stare: a început să bată atât de tare încât părea că vrea să-mi sară din piept ca să vină la tine. Eram atât de copleșită de aceste emoții violente, încât cred că am rămas mai bine de trei ceasuri în această stare de amorțeață a simțurilor. Nu voiam să mă întorc la o viață pe care trebuia să o pierd din pricina ta din moment ce nu o pot avea pentru tine. Mi-am revenit în ciuda mea pentru că mi-era plăcut să mor din iubire și, de altfel, mă bucuram că nu-mi mai era dat să-mi văd inima sfâșiată de durerea pricinuită de plecarea ta. După acest acces am trecut prin multe, diferite stări: dar cum aș putea oare să nu sufăr atâta vreme cât nu te văd? O! dar îndur aceste chinuri fără să mă împotrivesc, pentru că vin de la tine. Cum? Oare asta e răsplata ce-o primesc în schimbul iubirii mele atât de profunde? Dar nu contează, sunt hotărâtă să te ador toată viața și să nu mai văd pe nimeni altul în fața ochilor mei și te asigur că și tu ai face bine dacă n-ai mai iubi pe nimeni în afară de mine. Te-ai putea mulțumi cu o Pasiune mai puțin înflăcărată ca a mea? Vei întâlni poate mai multă frumusețe (deși cândva mi-ai spus c-aș fi frumoasă), dar niciodată nu vei mai găsi atâta iubire, iar restul e lipsit de valoare. Nu-ți mai umple scrisorile cu lucruri inutile și nu-mi mai scrie să-mi amintesc

de tine. N-aș putea să te uit, cum nu pot uita nici că m-ai lăsat să sper că vei veni să petrecem un timp împreună. Ah! dar de ce nu vrei să rămâi aici toată viața? Dacă aș putea fugi din blestemata asta de mănăstire n-aș aștepta în Portugalia împlinirea promisiunilor tale: aș pleca să te caut, te-aș urma și te-aș iubi oriunde pe lume. Dar nu vreau să mă amăgesc cu gândul că asta s-ar putea întâmpla aieva, refuz să

mă hrănesc cu o speranță care, cu siguranță, mi-ar aduce un soi de liniște, și nu mai vreau să simt doar durere. Mărturisesc totuși că prilejul de a-ți scrie, oferit de fratele meu, mi-a dăruit câteva momente de bucurie și m-a smuls pentru o clipă din deznădejdea care mă cuprinsese. Spune-mi, te implor, de ce ți-ai dat atâta osteneală să mă seduci, cum ai și reușit, dacă știai bine că va trebui să mă abandonezi? Și de ce această înverșunare de a mă face nefericită? De ce nu m-ai lăsat în pace în mănăstirea mea? Îți adusesem vreo jignire? Dar îmi cer iertare: eu nu-ți reproșez nimic: nu sunt în stare nici măcar să mă gândesc la răzbunare, nu dau vina decât pe cruzimea Destinului meu. Cred că ne-a făcut cel mai mare rău separându-ne; dar nu va putea să ne despartă sufletele; iubirea, care e mai puternică decât el, ni le-a unit pe veci. Scrie-mi des, dacă îți pasă cât de puțin de viața mea. Cred că merit să-mi spui ce simți, ce viață duci, și mai ales să vii să mă vezi. Cu bine, nu mă pot despărți de această bucată de hârtie, fiindcă ea va ajunge în mâinile tale. Cât aș da să fiu în locul ei! Din nefericire, nesăbuită ce sunt, îmi dau bine seama că lucrul acesta nu e cu puțință! Cu bine, nu mai rezist. Cu bine! Iubește-mă întotdeauna și fă-mă să-ndur mai multe chinuri încă!

pagina realizată de Cristina MATEI

Redactor - "Jurnal de Moldova Nouă" al Trustului de Presă "Magazin"

11571110 no v112305 Galeria cu artisti

GHEORGHE ROȘOGA

Într-o zi străjuită de leandrii norocului, am întâlnit o fată care m-a convins că din viroagă jăluită - era să scriu elegiaică - nu poți ieși decât cu brațele sufletului împletite de gâtul cântecului. N-am uitat acest îndemn și nici nu aveam cum, de vreme ce fata aceea îmi stă alături de atunci.

De ce scriu despre Gheorghe Roșoga? Tocmai pentru că omul acesta, ivit pe pământul românesc din seninul slavei, m-a scos deseori cu cântecul său, din valea mică și râpoasă a clipei, călăuzindu-mă cu melosul, întâi în vâlceaua cu contur de peruzea și mai apoi, pe tăpșanul frumos ca o iie, al vieții.

Pe Gheorghe Roșoga l-am întâlnit într-o zi frumoasă pe care vara o uitase la plecare, dar îl reîntâlnesc, adeseori, sub formă de cântec și vă asigur că sunt una. Din această "pricină", domnia sa va rămâne în izvodul folclorului românesc, ca un proprietar rar, de aleaturi celeste.

Vasile TODI

Ipoteze inedite

CIVILIZAȚIA MU

transparente sau străvezii, fără acoperișuri, care lăsau să cadă razele lui Ra (Soarele) pe creștetul credincioșilor, făceau fala lor. Churchward spune că mu-enii atinseseră un înalt grad de cultură. Erau astronomi, matematicieni, filosofi. Nu putem insista prea mult asupra simbolurilor. Dacă ar fi editate lucrările lui James Churchward am putea trimite pe cititor la ele. Nu putem decât să recomandăm stăruitor cărțile sale spre traducere și tipărire. Un imens serviciu s-ar aduce culturii noastre³⁴. Se găsesc în Mu: Marele Șarpe cu șapte capete, simbolul Creatorului și al Creației; Șarpele cu pene, simbolul Zeității; Șarpele fără pene, simbolul vieții primordiale în ape, Șarpele încolăcit pe ouăle sale, simbolul apelor-mame ale Vieții. Viața este reprezentată printr-un arbore. Păsările de pe tablete sacre simbolizează evoluția sufletului. Istoricește, pasărea și peștele înseamnă fuga mu-enilor din fața potopului ce avea să vie, deoarece se știa de mai dinainte de acest fel de catastrofe.

(va urma)

Dr. ec. Ștefan TARJOC

Timișoara

CURIOZITĂȚI

Brazilianul Arthur Friedenreich (1892-1969, foto) a jucat fotbal timp de 43 de ani. În toată această perioadă el a înscris nu mai puțin de 1 329 de goluri, motiv pentru care figurează în istoria fotbalului brazilian ca un recordmen absolut. El se situează chiar înaintea celebrului Pele care în cariera sa a marcat 1 216 goluri în 1 363 de jocuri.

portarul echipei cehoslovace, Miklo-siko, a executat un plonjon splendid, prinzînd iepurele în momentul în care urma să treacă... linia porții. În schimb, nu a sesizat că, în aceeași clipă, mingea șutată puternic de un atacant advers a intrat în poartă!...

Mircea PETROMAN

redactor sportiv al Trustului de Presă "Magazin"

În localitatea Olomouc din Cehoslovacia, la un meci de fotbal amical susținut de echipa Vorwaerts din Frankfurt pe Oder (R.D. Germană), în timpul jocului a apărut pe teren, în goana mare, un... iepure, care speriat de jucători și mai ales de spectatori alerga în toate direcțiile. La un moment dat

UMOR EVREIESC

Autocarul...

Un autocar plin cu evrei, în excursie în Germania se defectează în mijlocul nopții. Șoferul se duce la prima casă și bate la ușă. Apare un neamț în vârstă și șoferul îl întreabă:

- Nu te supăra, sunt cu un autocar plin de evrei, și s-a defectat și nu pot să ajung la destinație, poți să mă ajuți?

- Îmi pare rău, dar nu cred, pentru că am un cuptor foarte mic.

S-A SCRIS ȘI ASTFEL...

"Multe sunt cetăți pe lume
Și cu viață și cu nume,
Dar ca Moscova sub cer
- De-ai umbla cu-opinci de fier -
Alta-n lume nici că e
Să i se asemene -
Alta n-are nici Kremlin,
Nici stele de rubin,
Nici nu șade-n ea Stalin."

Mihai Beniuc

(Viața românească, nr. 10, octombrie 1949)

Marioara MICULA
redactor al revistei "Jurnal de Bara",
din cadrul Trustului de Presă "Magazin"

"CARTE FRUMOASĂ, CINSTE CUI TE-A SCRIS"

După romanul "Amara-dero", care, la apariție, s-a bucurat de o cronică favorabilă semnată de prof. Marius Nițov, în revista "Jurnal de Gătaia", scriitorul Nicolae Cușă ne trimite la redacție un roman-document, recent apărut la editura "Semne" din București, numit "Revolta populară din Constanța - după 20 de ani. O carte importantă pentru memoria istoriei dobrogene și nu numai.

Marius MATEI

Hora vieții...

Hora vieții-i palpitantă
Pentru cine într-n joc,
Hora vieții e șocantă
Pentru cei ce joacă-n foc

Hora vieții-i sărbătoare
Ce s-aprind cu avânt
Ea se leagăna la Soare
Și s-apleacă la pământ.

Hora vieții-i mângăierea
Plaiului vechi, românesc,
Hora vieții este mierea
graiului cel strămoșesc.

Cine intră-n hora vieții
Prinde zorii dimineții.

prof. Aurel JICMAN

Timișoara

10 februarie 2010

«Nota raport, din 1 decembrie 1989, înaintată de Iulian Vlad lui Nicolae Ceaușescu, cu semnătura și cu toate indiciile că este un act autentic, prezenta ordinea de zi a discuțiilor de la Malta, cu destul de multe amănunte și elemente de pregătire a punerii în aplicare a planului de schimbare a regimurilor din est. Este vorba de organizarea pregătirii de americani în Europa, inclusiv formațiunea aceea TRUST Organization, care este menționat în acest document. Este vorba de afirmații aluzive... Sigur, nimeni nu avea curajul să-i spună deschis lui Ceaușescu, să-i dea scris, nimeni nu cred că avea curajul asta să-i scrie lui Ceaușescu: se urmărește înlăturarea dumneavoastră de la putere și răsturnarea regimului comunist. Eu am simțit din texte că formulările directe erau evitate. În seara zilei de 3 decembrie 1989, Iulian Vlad s-a prezentat la Ceaușescu, acesta chiar îl aștepta, seara târziu nu s-a dus acasă, pentru a-i prezenta un raport asupra a ceea ce se discutase la Malta. Iulian Vlad nu a avut temeritatea de a-i prezenta un raport și s-a prezentat cu telegramele cifrate și cu descifrarea lor în original. Două telegrame care veneau din exterior».

Virgil Măgureanu, fost director al Serviciului Român de Informații

DOCUMENT Strict Secret 1989: Raportul generalului Iulian Vlad către președintele Nicolae Ceaușescu LA MALTA SE VA STABILII "UN NOU ECHILIBRU PE CONTINENTUL EUROPEAN"

Raportul generalului Iulian Vlad, șeful DSS, către Nicolae Ceaușescu, cu privire la întâlnirea liderilor mondiali Mihail Sergheevici Gorbaciov și George Herbert Bush, de la Malta, 2-3 decembrie, relevă precizia în analiza și corectitudinea previziunilor geopolitice. De la înființarea Uniunii Europene, așa-numita "casă comună europeană" la reunificarea Germaniei și declanșarea principiului dominoului, prin reimpărțirea sferelor de influență.

1989 decembrie 1.

Raport olograf, exemplar unic, semnat și parafat de generalul colonel Iulian Vlad – șeful D.S.S. -, adresat președintelui României, Nicolae Ceaușescu, privind problemele ce urmau a fi abordate, în cadrul întâlnirii de la Malta, între Mihail Gorbaciov și George Bush.

Nr. 0075/989 Strict Secret

Raportăm următoarele informații obținute pe mai multe linii, cu privire la întâlnirea dintre Bush și Gorbaciov:

1. În cadrul noilor convorbiri la nivel înalt dintre S.U.A. și U.R.S.S., organizate la inițiativa sovieticilor, cele două părți vor aborda cu prioritate probleme privind redefini-

rea sferelor de influență și elaborarea unei noi strategii comune care să le asigure, în continuare, un rol dominant în toate problemele internaționale.

- Este de așteptat să se ajungă la noi înțelegeri de restrângere a zonelor de confruntare directă în favoarea celor de convergență a intereselor.

- Sunt date că U.R.S.S. va face noi concesii în favoarea americanilor în schimbul obținerii de ajutoare economice și financiare.

- Se urmărește stabilirea unui nou echilibru pe continentul european care să permită atenuarea treptată a diferențelor de sistem politic și economic între țările socialiste și cele capitaliste și asigurarea transpunerii în practică a conceptelor privind "dezideologizarea relațiilor internaționale" și crearea așa-numitei "case comune europene".

- În acest context, se va aborda și problema existenței celor două blocuri militare, în sensul menținerii acestora înca o anumită perioadă, cel puțin până la stabilizarea situației din Europa de est.

- În ceea ce privește intensificarea preocupărilor guvernului de la Bonn pentru reunificarea Germaniei, se va conveni să fie sprijinite, dar pentru o perioadă temporizată spre a fi încadrate în "procesul de integrare europeană".

- Ambele părți se vor pronunța pentru accelerarea negocierilor bilaterale de reducere a armamentelor și cheltuielilor militare, U.R.S.S. fiind interesată să aloce mai multe fonduri pentru satisfacerea unor necesități interne, iar S.U.A. să diminueze deficitul mare al balanței de plăți.

- Este posibil ca, în timpul întâlnirii, Bush să facă publică intenția de a reduce efectivele americane staționate în Europa, ca un răspuns la măsurile similare adoptate unilateral de U.R.S.S.

- Pe planul relațiilor bilaterale, președintele S.U.A. va manifesta disponibilitate pentru sprijinirea economică a U.R.S.S., condiționat de extinderea reformelor sovietice prin luarea în considerare în și mai mare măsură a mecanismelor economiei de piață.

- Pe lângă solicitarea expresă de ajutoare financiare, Gorbaciov va insista pentru obținerea de către U.R.S.S. a clauzei națiunii celei mai favorizate din partea S.U.A., precum și pentru reducerea restricțiilor pe linia transferului de tehnologie.

NOTĂ:

- Din datele de care dispunem rezultă că la întâlnirea dintre Bush și Gorbaciov ar urma să se discute și problema exercitării de noi presiuni coordonate asupra acelor țări socialiste care nu au trecut la aplicarea de "reforme reale", fiind avute în vedere îndeosebi R.P. Chineză, Cuba și România.

- Cu privire la țara noastră, Bush va releva că statele membre ale NATO vor continua aplicarea de restricții în relațiile lor cu România și va solicita ca și U.R.S.S. să procedeze în mod similar, mai ales prin reducerea livrărilor sovietice de țitei, gaz metan și minereu de fier.

*

2. În cadrul consultărilor din ultimile zile cu Administrația de la Washington, guvernele Angliei, Franței, R.F. Germania și Italia au insistat pentru:

- evitarea adoptării de către S.U.A. și U.R.S.S. a unor

hotărâri definitive referitoare la modificarea echilibrului militar din Europa, fără consultarea prealabilă și consimțământul țărilor vest-europene;

- realizarea treptată a reducerii armamentelor și efectivelor dislocate în Europa, urmând ca problema unor diminuări semnificative să fie analizată numai după ce vor exista garanții certe că U.R.S.S. este dispusă să renunțe la forța sa militară;

- respectarea de către S.U.A. a înțelegerilor convenite anterior cu statele vest-europene, ca fiecare dintre acestea să aiba un rol sporit în influențarea situației din Europa de est, astfel încât să-și asigure promovarea propriilor interese pe termen lung în această zonă.

Franța și Anglia au solicitat totodată ca, în perspectiva construirii unei confederații a celor două state germane, să se prevină deplasarea centrului de putere din Europa către Germania unificată, precum și o polarizare politico-economică și chiar militară între aceasta și U.R.S.S. de genul celei existente înaintea celui de al doilea război mondial.

General-colonel
(ss) I. VLAD
(L.S.)

Adevărul despre pasiunile erotice ale Mariei-Tereza

Este ideea de la care a pornit istoricul german Gunther Frauberger, în articolul publicat într-un recent număr al prestigioasei reviste franceze „L'Histoire”. Efectuând cercetări în biblioteci din Austria și Germania, Frauberger a reușit să reconstituie viața particulară a împărătesei și, în principal, ultimele sale zile. Istoricul german încuviințează faptul că regina iubea foarte mult caii, dar era o dragoste ce nu implica în nici un caz aspecte sexuale. „Maria-Tereza a fost mereu complexată de feminitatea ei, scrie Frauberger.

Stăpână peste unul dintre cele mai mari imperii europene, tratând de la egal la egal cu puternicii barbați de stat ai

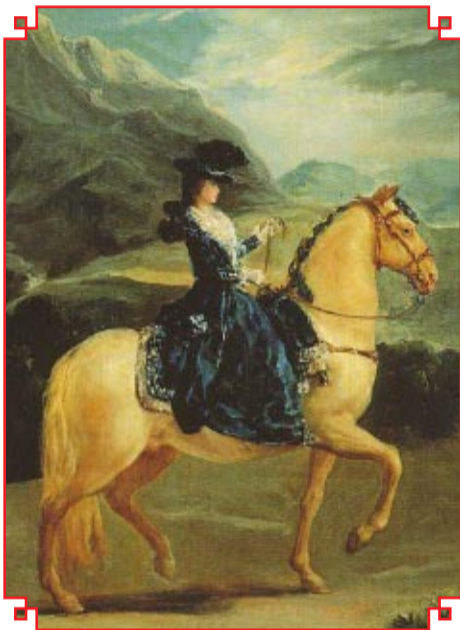
continentului, ea se simțea întrucâtva inferioară acestora, dar făcea tot posibilul să-i urmeze: trăgea cu pistolul, se interesa de știință și artă, se implica în treburile economice și comerciale, și nu în ultimul rând era o foarte bună călăreță, o veritabilă amazoaică!”

„DECESUL S-A DATORAT UNEI HEMORAȚII CEREBRALE”

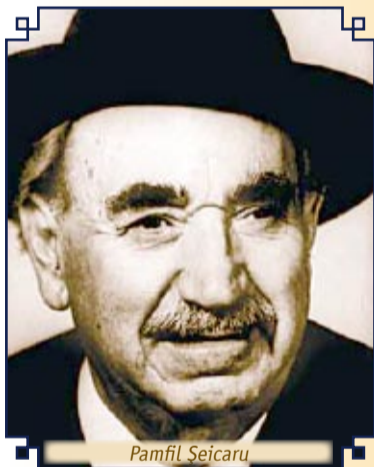
Aceasta pasiune pentru echitație nu i-a fost însă de bun augur, înșiși servitorii de la numeroasele castele imperiale de pe cuprinsul Austro-Ungariei scornind, se pare, primele rumori referitoare la bizarul amor carnal pe care împărăteasa îl împărtășea cu naravașii ei armăsari. În privința sfârșitului ei, despre care legende spun ca s-ar fi petrecut pe când Maria-Tereza, aflată în plin elan erotic cu un armasar, l-a biciuit pe acesta, fiind apoi măcinată între copitele calului, Frauberger este cât se poate de clar: nimic nu este adevărat.

„Maria-Tereza a murit nu într-un grajd, sub copitele vreunui armasar, ci singură, în patul ei, în seara zilei de 5 noiembrie 1780. Potrivit mărturiilor, de care nu ne putem îndoi, ale apropiaților săi, în acea zi împărăteasa s-a sculat dis-de-diminează, și-a băut cafeaua și s-a tolănit înapoi în așternuturi, pregătindu-se a citi corespondența. După trei ore, sâmbelanul său, nedumerit că încă nu fusese chemat de împărăteasa, ca de obicei, a intrat în camera ei și a găsit-o în pat, în stare de inconștiență.”

Stare din care, cu toate eforturile depuse de medicii personali, împărăteasa nu avea să se mai trezească niciodată, încetând din viață la ora 9:45 p.m., în aceeași zi. Autopsia urma să scoată la iveală ca decesul ei s-a datorat unei hemoragii cerebrale. Cu alte cuvinte, un sfârșit deloc spectaculos, precum cel vehiculat de amatorii de zvonuri și de glume fără perdea pe socoteala impunătoare împărătesei...

Conu' Pamfil, cum îi plăcea să fie numit, nu a fost mason, dar le-a cunoscut bine masonilor trecutul și mai ales le-a intuit viitorul. Citiți acest rar document, semnat la 20 decembrie 1976, de cel pe care Primul Ministru al Bavariei, Franz Josef Strauss l-a descris ca pe un „mare patriot și eminent ziarist”.

Pamfil Șeicaru

Toată generația de la 1848 în grade deosebite de raliere a aparținut mișcării lui Mazzini. N. Bălcescu a fost membru al organizării carbonarilor. Francmasoneria ducea lupta împotriva absolutismului și afirmarea principiului de libertate a națiunilor. Prusia absolutistă, Austria catolică domina Italia, Rusia țaristă salva pe Habsburgii în 1848. Pentru generația de la 1848, francmasoneria era un loc de unde puteau avea relații internaționale care înțelegeau să sprijine aspirațiile poporului român de a beneficia de dreptul de autodeterminare. Prima lojă francmasonă în România s'a format la Galați și se numea „Steaua României” exact titlul publicației lui Kogălniceanu. *Veți rămâne uimit când îți voi scrie că maestrul*

suprem, gradul 33 al lojei francmasonice de la Galația fost Cuza, domnitorul de mai târziu. Ai explicația operației alegerii la Iași ca și la București. Nu uita că viitorul împărat al Franței, Napoleon al III-lea, a fost carbonar.

BISERICA ORTODOXĂ NU REPREZINTĂ O FORȚĂ POLITICĂ

Dar francmasoneria a fost și este încă puternică în țările catolice și prea puțin importantă în țările ortodoxe, în care Biserica nu reprezintă o forță politică. Nu am aparținut francmasoneriei care pentru spiritul meu de libertate însemna că accept directive de la centru care nu se identificau cu comandamentele naționale. Ion C. Brătianu după 1866 s'a desprins de masonerie, de aici situația grea a lui Ionel Brătianu la conferința păcii. Clemenceau nu-i iertă refuzul de a se retrage cu familia regală, parlament și armată în Rusia în iarna 1917 sau de a nu fi acceptat triumful morții, o rezistență sinucigașă în regiunea Vaslui, Bacău, nordul Tutovei. El a demisionat lăsând generalului Averescu conducerea și negocierile de armistițiu cu puterile centrale. La Conferința păcii, el a avut ținuta dărză a țării care fusese victima puterilor aliate. Atunci Al. Vaida Voevod care era secundul în reprezentarea țării la Conferința păcii, a acceptat să intre într-o lojă masonică, cred britanică. Rezultatul s'a văzut: succesul avut la Londra. Fidelitatea masonică a lui Al. Vaida Voevod: el a sprijinit Garda de Fier și a

Ion C. Brătianu

mărturisit-o la procesul Gărzii de Fier, după asasinarea lui I.G. Duca. *Îți voi cita un caz merit să-ți lămurască ce înseamnă francmasoneria română.*

C. Argetoianu urma să plece în Germania, prin 1926, spre a lua contact cu Stresemann, marele om de Stat al Germaniei, din

acea epocă. Știa că era gradul 33 în masoneria germană, deci avea nevoie să se prezinte ca francmason. Între partizanii lui era și Jean Pangul care era șeful masoneriei române, cerându-i să-l căftănească mason gradul 33. Pangul a răspuns că nu se poate, este nevoie de a avea trecute o serie de grade etc. Argetoianu enervat i-a replicat: tu crezi că îți cer aceasta împins de o convingere? Nu, am nevoie de a fi mason cu gradul 33 ca să-l văd în condiții de egalitate pe Stresemann. Atât și nimic mai mult. Argetoianu, sceptic, zeflemist, să accepte disciplina masonică?

SĂ AȘTEPTĂM PRĂBUȘIREA RUSIEI SOVIETICE

Întrebarea este: actul oportunist al lui Al. Vaida Voevod a avut un efect favorabil intereselor României într'un moment decisiv pentru totalitatea neamului nostru? Categorie afirmativ. În activitatea politică rezultatele o valorifică. Intențiile nu pot acoperi consecințele dezastruoase. Citind „La Roumanie dans la grande guerre” veți cunoaște tragicul destin al Neamului românesc care încă nu a luat sfârșit. Prăbușirea imperiului otoman a înlesnit independența României în 1877, prăbușirea perfidei monarhii a Habsburgilor în Decembrie 1918 a înlesnit să dispară vechile hotare, cum prăbușirea țarismului ne-a redat Basarabia. Acum trebuie să așteptăm prăbușirea Rusiei sovietice ca să ne putem relua elanul. Și va veni această explozie a naționalităților din imperiul sovietic. Atunci România va fi de la Viena până la Athena, Statul cel mai puternic din Bazinul Dunării și Balcani. Nu visez, ci îți expun concluziile la care am ajuns studiind fără întrerupere evoluția politicii internaționale. Firește, România de mâine va fi alta decât aceea de azi și cu atât mai mult ca aceea de ieri... Este o gravă eroare a emigrației – fiindcă nu este exact termenul de exilat - de a-și imagina că pot lua conducerea țării mâine, cu bagajul ideologic de acum 40 de ani. Sunt așa de mari mutații social-economice că este greu, dacă nu imposibil, unui emigrant din 1941 sau 1945, să poată intui mutațiile psihologice, în continuare.

Pamfil Șeicaru - srisoarea din 20 dec. 1976 către Ovidiu Vuia

Pagină realizată de Adina BORZA

Redactor-șef al revistei „Jurnal de Moravița” al Trustului de Presă „Magazin”

DESPRE MASONII ROMÂNII

Al. Vaida Voevod

În data de 29 ianuarie a.c., la Muzeul Presei din Jimbolia, a avut loc prima întâlnire a Asociației Publiciștilor Presei Rurale din Banat, pentru anul 2010. La întâlnire au participat și invitații conducerii Asociației: Mariana Cernicova, Ioan Hațegan și primarul orașului Jimbolia, domnul Kaba Gabor. Întâlnirea a fost deschisă de primarul orașului Jimbolia și s-a încheiat cu discursul domnului Vasile Todî, președintele Asociației Publiciștilor Presei Rurale din Banat, discurs pe care îl publicăm integral în acest număr de revistă.

Ramona CRĂCIUN
Redactor delegat "Jurnal de Bethausen" al Trustului de Presă "Magazin"

ONORATĂ ASISTENȚĂ,

Mă așteptam să întâlnesc astăzi aici, întreg areopagul presei din Banatul istoric și nu m-am înșelat dată fiind importanța domniilor voastre în destinul presei bănățene.

Distins auditoriu, am înțeles că astăzi trebuie să vorbesc despre nașterea presei rurale în zorii libertății noastre și despre conexiunea dintre mine și ea. Ei bine, în martie 1990 luminat de un jind albastru precum pădurea văzută în zare vara, am plecat cum spunea regretatul Marian Papahagi de la un gând simplu; cel mai simplu: acela al unui timp dat, situat în trecut, în care un om a scris gândul său. Sunt implicate în acest gest o sumă tot atât de complexă de fapte pe cât îi apărea lui Adam Smith în eseul său despre „bogăția națiunilor”, chiar și fabricarea unui simplu ac. Forța gândului veșnicit prin așezarea sa pe albul imaculat al hârtiei, m-a fascinat din ziua în care am citit în Cartea Sfântă, debutul Evangheliei după Ioan: „La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul”. Dăruindu-se nouă prin Cuvânt, Domnul Dumnezeu binecuvântat numele Său, este contemporanul nostru! De atunci port și voi purta toată viața un respect vecin cu venerația pentru cuvântul rostit sau scris. Iată de ce în nici una din gazetele editate de Trustul de Presă Magazin, nu a apărut și nici nu o să apară – cel puțin atâta vreme cât voi fi eu la conducerea sa, un atac la persoană. Cum spuneam, am pornit la drum, printre cuvinte, la începutul anului 1990, convins că nu putem deveni profunzi în literatură și filozofie, cum îi spunea în anul 1988 părintele Dumitru Stăniloiaie marelui poet Ioan Alexandru, dacă nu devenim creștini. Căci numai creștini fiind și viețuind creștinește, ne putem împlini noi scriitorii suprema vocație; anume aceea, ca prin scrisul nostru să nu lăsăm oamenii să deznădăjduiască. Numai dacă vom face astfel vom căpăta vocația succesorală de a ne veșnici la rându-ne în templul cuvântului.

Dar să mă întorc la începuturile mele în presă: 1990 este anul și martie este luna când am editat cea dintâi revistă a aromânilor din România, de după rușinosul Tratat de la Craiova din 7 septembrie 1940, când România a cedat Bulgariei partea sudică a Dobrogei, Cadrilaterul – oferit României încă de la 1878, cu mult înainte de formarea statului independent bulgar, dar refuzat de politicienii vremii de teama unei cereri rusești, față de Basarabia de miazăzi. Am numit Tratatul de la Craiova rușinos pentru cedarea celor 2 județe Durostor și Caliacra, dar el e în adevăr, cel mai înjositor act semnat de România și asta nu pentru faptul – cum spunea cineva – că s-a cedat un teritoriu, fără luptă, unui adversar inferior, ci pentru că este singurul tratat care, în afara cedării teritoriului i-a retras și pe toți românii din ținutul cedat. Printre cei porniți în băjenie, s-au aflat și strămoșii mei aromâni. Oameni aduși în Dobrogea Nouă din adâncul dispersiv al Balcanilor pentru a fi o pavăză în calea comitațiilor bulgari. Oameni împinși apoi cu de-a sila în cealaltă parte a trupului maicii României, tocmai în Banat. Și Banatul cel primitiv cu toți pribegii, i-a primit frumos la masa sa și spun asta chiar cu riscul de a utiliza un truism. Ei bine, pentru această chinuită, poate cea mai chinuită ramură a Neamului Românesc, am editat amintita revista numită Deșteptarea – revista aromânilor, cu sprijinul nobil al unui om dinaintea căruia mă descopăr și azi, Gheorghe Ștefu. Am fost întrebat atunci de „oameni de

bine”, vă amintiți sintagma, de ce arunc banii pe fereastra literaturii, a unei gazete fără frivolități, știut fiind că și atunci ca și acum, doar revistele prin care cei care le conduceau, ne precizau ce anume se află sub fusta femeii aveau căutare. Știam ce să răspund atunci dar nu aveam cui, așa că astăzi pentru întâia dată fac cunoscută opțiunea mea. Oameni buni, am pornit la drum îndemnat de o povățuire din Apocalipsă unde se spune că neamurile vor veni la judecată și fiecare va fi răspunzător pentru ce a făcut pentru neamul lui și pe acest drum mă aflu și astăzi, când, în jurul revistei „Magazin – Revistă a românilor de pretutindeni”, cu o apariție neîntreruptă de 15 ani, au apărut un număr mare de publicații locale. O parte din redactorii responsabili, din motive fundamentate, nu au putut

veni aici. Alții însă, se află prezenți iar eu le mulțumesc tuturor. Trăim vremuri tulburi; în care câte un ins înavușit peste noapte împlă cu două femei și zice că-i Sfânta Treime, iar țara aduce tot mai mult cu Cloaca Maxima – canalul pestilențial în care se colectau mizeriile Cetății Eterne. Râvna mea însă, de acum 10 ani, de-a semăna lângă inima Banatului, jurnale frumoase a rodit admirabil. Dovadă prezența domniilor voastre aici și a publicațiilor pe care le îngrijiți și în care, prin strădania minții voastre și cu ocrotirea harului cu care sunteți binecuvântați, faceți să redevină piatră grăuntele de nisip.

Am fost întrebat – nu o dată – cum și dumneavoastră ați fost întrebați la rându-vă: „Pentru ce aceste jurnale la sate și comune?” Răspunsul e simplu; la patru luni și jumătate, fetusul uman are coadă de reptilă. E un vestigiu al evoluției noastre. Unii – din păcate – de coada aceea nu scapă niciodată, dar noi - prin munca noastră, le facem ducerea ei mai puțin rușinoasă.

Aleși prieteni, departe de mine imboldul de a vă răpi timpul, dar vă rog să-mi îngăduiți ca în calitatea cu care m-ați învrednicit, aceea de președinte al Asociației Publiciștilor Presei Rurale din Banat, să adresez felicitări, sincere felicitări, unor coordonatori de jurnale, adevărați truditatori la glezna luminii, cum ar fi:

Ioan Traia de la „Vatra Satului” din Ferendia, ordinea vă asigur, este absolut aleatorie, **Traian Galetariu** de la „Suflet Nou” din Comloș, **Ion Murariu** de la „Lumina Satului” din Giroc, părintele **Vasile Suciu** cu „Vatra Nouă” din Giarmata Vii, domnul **Gheorghe Doran** de la „Cenăzanul” din Cenad, părintele **Valentin Bugariu** de la „Lumină Lină”, **Alin Lazarovici** de la „Beregseanul”, **Andrada Cădariu** de la „Lumina” din Ghiroda, **Marius Nițov** de la „Jurnal de Gătaia”, **Ghiță Blejușcă și Ștefan Tomoiogă** de la „Foaia Săcălazului”, **Cristian Liviu Mosoroceanu** de la „Jurnal de Anina”, **Marinel Bârsan** de la Moșnița, **Bogdan Tămaș** de la Urseni, **Traian Trifu Căta** din Vladimirovăț de la periodicul „Familia”, **Ionel Stoiț** din Novi-Sad ori **Vasile Barbu** de la „Tibiscus” din Uzdin și, cu voia dumneavoastră, ultimul pe listă, domnul **Vali Corduneanu** – păzitorul muncii noastre de la Muzeul Presei din Jimbolia.

Sigur că nu îi pot aminti pe toți, Banatul nostru de azi ca nici o altă regiune a tristei României, trăiește o emulație culturală fără de seamăn cu cele peste 57 de gazete care apar pe binecuvântatul său pământ.

Vă mulțumesc tuturor atât în numele Comitetului director al Asociației Publiciștilor Presei Rurale din Banat, cât și al meu personal pentru prezență și participare și închei cu cuvintele cu care publicistul francez Edouard-Réné de Laboulay rezuma rolul copleșitor al presei în modernizarea unei societăți în 1883: „Spuneți-mi câte ziare apar într-o țară și vă voi spune gradul de civilizație la care s-a ajuns.”